

VOORWOORD

De vijftiende druk is geheel aangepast aan de ontwikkelingen in wet- en regelgeving, alsmede aan de ontwikkelingen in de rechtspraak. De kopij is bijgewerkt tot 1 februari 2019.

Evenals bij de eerdere drukken houden wij ons ook nu aanbevolen voor opbouwende suggesties. Ze kunnen worden gemaïld naar kavelaars@ese.eur.nl.

E.J.W. Heithuis/P. Kavelaars/B.F. Schuver februari 2019

Leiden/Gouda/Bennekom

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord / V

Lijst van gebruikte afkortingen / XXIII

HOOFDSTUK 0

Algemeen / 1

- 0.1 Theorie van de inkomstenbelasting / 1
- 0.1.1 Rechtsgrond / 1
- 0.1.2 Het inkomensbegrip / 4
 - a. Algemeen / 4
 - b. Bronnentheorie / 6
 - c. Vermogensvergelijkingstheorieën / 8
 - d. Het inkomenssubject / 10
- 0.1.3 Persoonlijke omstandigheden / 11
- 0.1.4 Samenhang met andere heffingen / 12
- 0.2 Geschiedenis van de Nederlandse inkomstenbelasting / 13
- 0.3 De Wet IB 2001 / 15
- 0.3.1 De Verkenning / 15
- 0.3.2 Doelstellingen en randvoorwaarden / 16
- 0.3.3 Ontwikkelingen rond en na de invoering van de Wet IB 2001 / 17

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen / 29

- 1.1 Inleiding / 29
- 1.2 De partnerregeling / 29
- 1.3 Pleegkind en onderhoudseis / 33
- 1.4 Levensverzekering, lijfrente en pensioen / 33
 - a. Levensverzekering / 33
 - b. Pensioen / 33
 - c. Lijfrenten / 35
- 1.5 Overige / 37

HOOFDSTUK 2

Het raamwerk / 39

- 2.1 Inleiding / 39
- 2.2 Subjectieve belastingplicht / 39
- 2.3 Fictieve buitenlandse belastingplicht / 42
- 2.4 Verschuldigde belasting / 44
 - a. Conserverende aanslagen / 45
 - b. De tariefstructuur / 48
- 2.5 Verzamelinkomen / 49
- 2.6 Rangorderegeling / 50
 - a. Schulden waarvan de aftrek in box I en box II is uitgesloten / 52
 - b. Tijdelijke overheveling van vermogensbestanddelen / 52
 - c. Overbedelingsschulden / 53
 - d. Persoonsgebonden aftrek / 53
- 2.7 Afgezonderd particulier vermogen / 54
 - a. Inleiding / 54
 - b. De toerekening / 56
 - c. De toerekening na overlijden / 57
 - d. De toerekening aan de begunstigde / 59
 - e. APV onderworpen aan winstbelasting / 59
 - f. Overige aspecten / 60
- 2.8 Toerekening over personen / 61
- 2.9 Verliesverrekening / 65

HOOFDSTUK 3

Inkomen uit werk en woning / 67

- 3.1 Inleiding / 67
- 3.2 Winst uit onderneming / 68
 - 3.2.1 Afbakening van de bron winst uit onderneming / 68
 - 3.2.2 Het begrip 'onderneming' / 69
 - a. Geen wettelijke definitie / 69
 - b. Objectieve en subjectieve onderneming / 70
 - c. Objectieve beoordeling onderneming / 71
 - d. Afbakening ten opzichte van andere bronnen / 71
 - e. Zelfstandig uitgeoefend beroep / 73
 - 3.2.3 Het begrip 'ondernemer' / 73
 - a. Voor rekening van / 73
 - b. Rechtstreekse verbondenheid / 74
 - c. Geen subjectief ondernemingsbegrip / 75
 - d. Zelfstandig uitgeoefend beroep / 75
 - e. Verklaring arbeidsrelatie (VAR) en het alternatief / 76
 - 3.2.4 De medegerechtigde en de schuldeiser / 76
 - a. Medegerechtigden / 76
 - b. Schuldeisers / 78

- c. Winstbepaling / 78
 - d. Maximum verlies / 79
- 3.2.5 Het urencriterium / 80
 - a. Dubbel criterium / 80
 - b. Uitgesloten werkzaamheden / 81
 - c. Gebruikelijkheidscriterium / 82
 - d. Ondermaatschap / 83
- 3.2.6 Samenwerkingsverbanden / 84
 - a. Maatschap / 84
 - b. Firma / 84
 - c. Commanditaire vennootschap / 84
 - d. Man/vrouwfirma / 85
- 3.2.7 Bijzondere ondernemingsvormen / 86
 - a. Verhuur van de onderneming / 86
 - b. Huurverkoop van de onderneming / 87
 - c. Vervreemding tegen een winstrecht / 87
 - d. Blote eigendom en vruchtgebruik van de onderneming / 88
 - e. Groot koopmanschap / 88
 - f. Erfgenamen van de ondernemer / 88
 - g. Voorperiode / 89
- 3.2.8 Totaalwinst – algemene aspecten / 90
 - a. Totaalwinst en jaarwinst / 90
 - b. Nominalistisch stelsel / 91
 - c. Berekening totaalwinst; vermogensvergelijking / 92
 - d. Begin- en eindbalans / 92
- 3.2.9 Voordelen uit onderneming / 94
 - a. Totaalwinstbegrip / 94
 - b. Vermogensetikettering – algemeen / 95
 - c. Vermogensetikettering – onroerende zaken / 97
 - d. Vermogensetikettering – liquide middelen, vorderingen, effecten / 99
 - e. Vermogensetikettering – schulden / 100
 - f. De etiketteringskeuze en herziening / 101
 - g. Etiketteringsfouten / 102
 - h. Staking / 103
 - i. Overige criteria – causaliteit, finaliteit, milieu / 104
 - j. Ontvangen schadevergoedingen / 106
 - k. Kostenarresten / 106
 - l. Stortingen en onttrekkingen, onzakelijke leningen / 107
- 3.2.10 Objectieve vrijstellingen / 110
 - a. Algemeen / 110
 - b. Bosbouwvrijstelling / 111
 - c. Landbouwvrijstelling / 112
 - d. Kwijtscheldingswinstvrijstelling / 114
 - e. Pensioenaanspraken / 116
 - f. Bedrijfsbeëindigingsvergoedingen / 117
 - g. Uitkeringen en aanspraken ingevolge de WAZ / 117

- h. Uitkeringen uit een stakingskas / 117
- i. Vergoeding particulier agrarisch natuurbeheer / 118
- j. Verstrekkingen door derden / 118
- k. Hinderbeperking bij grootschalige wegwerkzaamheden / 118
- l. Subsidie voor pleegouders / 119
- 3.2.11 Kostenaftrekbeperkingen / 119
 - a. Algemeen / 119
 - b. Van aftrek uitgesloten algemene kosten / 121
 - c. In aftrek beperkte algemene kosten / 124
 - d. Van aftrek uitgesloten kosten ten behoeve van de belastingplichtige / 126
 - e. In aftrek beperkte kosten ten behoeve van de belastingplichtige / 129
- 3.2.12 Bijzondere regelingen inzake de totaalwinst / 131
 - a. Aanloopverliezen / 131
 - b. Beroeps- en bedrijfstakpensioenregelingen / 132
 - c. De ondernemerswoning / 132
 - d. De ondernemersauto / 134
 - e. Bonusaandelen van een beleggingsinstelling / 139
 - f. Zeescheepvaart / 139
- 3.2.13 De jaarwinstbepaling – algemeen / 142
- 3.2.14 De beginselen van goed koopmansgebruik / 144
 - a. Algemeen / 144
 - b. Het realiteitsbeginsel / 146
 - c. Het voorzichtigheidsbeginsel / 147
 - d. Het eenvoudsbeginsel / 150
- 3.2.15 Stelselkeuze en stelselwijziging / 151
- 3.2.16 De foutenleer / 153
- 3.2.17 Gegevens na balansdatum / 156
- 3.2.18 Kalenderjaar en boekjaar / 156
- 3.2.19 De fiscale balans – algemeen / 157
- 3.2.20 De fiscale balans – actiefzijde / 158
 - a. Vorderingen / 158
 - b. Onderhanden werk / 160
 - c. Voorraden / 162
 - d. Bedrijfsmiddelen / 165
 - e. Bedrijfsmiddelen – afschrijving algemeen / 169
 - f. Bedrijfsmiddelen – willekeurige afschrijving / 172
 - g. Bedrijfsmiddelen – gebouwen / 176
 - h. Effecten/beleggingen / 180
 - i. Liquide middelen / 182
- 3.2.21 De fiscale balans – passiefzijde – schulden/voorzieningen / 182
 - a. Schulden / 182
 - b. Voorzieningen / 185
- 3.2.22 De fiscale balans – passiefzijde – reserves / 187
 - a. Algemeen / 187
 - b. Kostenegalisatiereserve / 188
 - c. Herinvesteringsreserve / 191

- d. Terugkeerreserve / 199
- 3.2.23 Investeringsaftrek / 201
 - a. Inleiding / 201
 - b. Kleinschaligheidsinvesteringsaftrek / 202
 - c. Energie-investeringsaftrek / 203
 - d. Milieu-investeringsaftrek / 204
 - e. Investeren / 204
 - f. Desinvesteren / 209
- 3.2.24 Staking en overdracht / 211
 - a. Algemeen / 211
 - b. Oorzaken van staking / 211
 - c. Overdracht van de onderneming / 212
 - d. Overdrachtsmogelijkheden / 213
 - e. Overlijden en overige gevallen van huwelijksontbinding / 215
 - f. Gevolgen van een staking of afrekening / 217
 - g. Realisatiemoment stakingswinst / 218
 - h. Stakingsfaciliteiten / 219
 - i. Doorschuiffaciliteiten / 221
- 3.2.25 (Partiële) eindafrekening / 221
- 3.2.26 Doorschuivingen / 224
 - a. Fusies en splitsingen / 224
 - b. Ontbinding huwelijksgemeenschap / 226
 - c. Overlijden / 226
 - d. Medeondernemers en werknemers / 228
 - e. Vervanging onderneming / 229
- 3.2.27 Inbreng / 230
 - a. Inleiding / 230
 - b. De onderneming / 232
 - c. Nieuwe of bestaande bv / 233
 - d. De standaardvoorwaarden / 234
 - e. Overname van alle vermogensbestanddelen / 235
 - f. Vervreemdingsverbod aandelen / 236
 - g. 'Indeplaatstredingsbepaling' / 237
 - h. Winstsplitsing bij verliesverrekening / 237
 - i. Creditering / 237
 - j. Plaatsing volgestorte aandelen / 238
 - k. Verkrijgingsprijs aandelen / 238
 - l. Deelnemingsvrijstelling / 239
 - m. Inbrengtijdstip / 239
 - n. Aanvaarding standaardvoorwaarden / 240
- 3.2.28 De oudedagsreserve / 241
 - a. Inleiding / 241
 - b. Gerechtigden / 241
 - c. Toevoegingen / 242
 - d. Afnemingen / 244
 - e. Meer ondernemingen / 244

- f. Inbreng in een bv / 245
- 3.2.29 Ondernemersaftrek / 245
 - a. Zelfstandigenaftrek / 246
 - b. De aftrek voor speur- en ontwikkelingswerk / 247
 - c. De meewerkaftrek / 247
 - d. De startersaftrek bij arbeidsongeschiktheid / 248
 - e. De stakingsaftrek / 248
 - f. De MKB-winstvrijstelling / 249
- 3.2.30 De firmaproblematiek / 250
 - a. Inleiding / 250
 - b. Man/vrouwsamenwerkingsverbanden / 251
 - c. Het aangaan van een vof / 252
 - d. Overlijden / 255
 - e. Uittreding / 256
- 3.3 Loon / 256
- 3.3.1 Inleiding / 256
 - a. Algemeen / 256
 - b. Afbakening / 257
- 3.3.2 Dienstbetrekking / 258
 - a. De privaatrechtelijke dienstbetrekking / 258
 - b. De publiekrechtelijke dienstbetrekking / 262
 - c. Fictieve dienstbetrekking / 262
 - d. Oneigenlijke dienstbetrekking / 266
 - e. Artiesten en beroepssporters / 266
 - f. Verklaring arbeidsrelatie en het alternatief / 267
- 3.3.3 Loon voor de loonbelasting / 270
 - a. Het loonbegrip / 270
 - b. Aanspraken / 274
 - c. Loon in natura / 275
 - d. Loon van derden / 276
 - e. Fictief loon / 276
 - f. Auto van de zaak / 280
 - g. Genietingstijdstip / 282
 - h. Eindheffing en pseudo-eindheffing / 283
 - i. Vrijstellingen en de werkkostenregeling / 284
- 3.3.4 Loon voor de inkomstenbelasting / 286
- 3.3.5 Pensioenaanspraken / 289
 - a. Pensioen – algemeen / 289
 - b. Pensioensoorten / 291
 - c. Enkele bijzondere regelingen / 296
 - d. Uitvoerders / 300
 - e. Nadere eisen en uitzonderingen / 302
 - f. Stamrechtregeling / 303
 - g. Verbod op VUT-achtige regelingen / 304
 - h. Excessieve afkoopsommen / 306
 - i. Levensloopregeling / 306

- j. Internationale aspecten / 307
- 3.3.6 Kostenaftrek / 311
 - a. Algemeen / 311
 - b. Reisaftrek / 312
- 3.3.7 Sociale verzekeringen / 313
 - a. Algemeen / 313
 - b. Werknemersverzekeringen / 314
 - c. Volksverzekeringen / 316
 - d. Zorgverzekeringswet / 319
- 3.4 Resultaat uit overige werkzaamheden / 320
- 3.4.1 Inleiding / 320
- 3.4.2 Begrip 'werkzaamheid' / 321
 - a. Algemeen; bronvereisten / 321
 - b. Deelname aan het economische verkeer / 323
 - c. Voordeel beogen/voordeel verwachten / 324
 - d. De factor 'arbeid' 326
 - e. Rendabel maken van vermogen dat normaal vermogensbeheer te boven gaat / 328
 - f. Afgrenzing met de andere inkomstenbronnen in box I en box III / 332
 - g. Werkzaamheden van dezelfde aard / 334
- 3.4.3 Bepaling resultaat uit een werkzaamheid / 334
 - a. Algemeen / 334
 - b. Bepalingen uit winstsfeer van overeenkomstige toepassing / 335
 - c. Enkele aanvullende bepalingen / 337
- 3.4.4 Terbeschikkingstellingsregelingen / 338
 - a. Algemeen / 338
 - b. Terbeschikkingstelling van vermogensbestanddelen / 339
 - c. Rendabel maken / 343
 - d. Ter beschikking stellen / 344
 - e. Voor zover / 347
 - f. Rechtens dan wel in feite direct of indirect / 348
 - g. Relevante kring personen – 'enge' groep van verbonden personen / 351
 - h. Echtelieden; doorwerking huwelijksgoederenrecht / 353
 - i. Ruime kring van verbonden personen; bloed- en aanverwanten in de rechte lijn en de ongebruikelijkheidstoets / 360
 - j. Verschil tussen art. 3.91 en 3.92; relatie met bron 'winst uit onderneming' / 365
 - k. Relevante vermogensbestanddelen; gelijkstellingen / 366
 - l. Schuldvorderingen / 366
 - m. Overeenkomsten van levensverzekering / 370
 - n. Genotsrechten / 371
 - o. Call- en putopties / 372
 - p. Borgtochtvergoeding / 375
 - q. Werkruimte in de eigen woning / 377
- 3.4.5 Object van heffing tbs-regelingen / 379
 - a. Algemeen / 379
 - b. Doorschuifregelingen / 389

- c. Sfeerovergang naar box III, overdracht tegen schuldigerkenning en schenking; uitstel van betaling in de invorderingssfeer / 397
- d. Bijzondere regeling voor omzetting afgewaardeerde tbs-vorderingen in aandelenkapitaal; opwaarderingsreserve / 398
- e. Terbeschikkingstellingsvrijstelling / 404
- 3.4.6 Lucratief belang / 405
 - a. Algemeen / 405
 - b. Samenhang met loon; rangorde / 406
 - c. Systematiek van de regeling; samenhang met het ab-regime / 407
 - d. Wat is een lucratief belang? / 407
 - e. Groep van verbonden personen / 417
- 3.4.7 Object van heffing lucratief belang / 418
 - a. Sfeerovergang; teboekstelling op historische kostprijs / 418
 - b. Middellijk gehouden lucratieve belangen / 419
 - c. Inbreng in en uitbreng uit de bv / 420
- 3.4.8 Overige regels / 421
 - a. Administratieve verplichtingen / 421
 - b. Gebruikelijk salaris / 421
- 3.5 Periodieke uitkeringen en verstrekkingen / 422
- 3.5.1 Algemeen / 422
- 3.5.2 Splitsing van rechten en vervanging van inkomsten / 424
- 3.5.3 Uitbreidingen uitkeringen / 426
- 3.5.4 Uitbreiding inkomensvoorzieningen / 427
- 3.6 De eigen woning / 428
- 3.6.1 Inleiding / 428
- 3.6.2 Het begrip 'eigen woning' / 430
- 3.6.3 Fictieve eigen woning / 435
 - a. Tijdelijke overbrugging bij aan- en verkoop eigen woning / 435
 - b. Uitzending van personeel / 437
 - c. Echtscheiding / 438
 - d. Opname verpleegtehuis / 439
- 3.6.4 Eigenwoningschuld / 440
 - a. Algemeen / 440
 - b. Verband met een eigen woning / 441
 - c. Aflossingsplicht en aflossingsreis / 442
 - d. Verhuisregelingen / 444
 - e. Informatieplicht / 445
- 3.6.5 De voordelen uit eigen woning / 445
 - a. Eigenwoningforfait / 445
 - b. Aftrek wegens geen of geringe eigenwoningschuld / 447
- 3.6.6 Aftrekbare kosten in verband met de eigen woning / 447
 - a. Algemeen / 447
 - b. Aftrek van vooruitbetaalde rente en afsluitprovisies / 449
 - c. Restschulden / 450
 - d. Aftrek en toedeling bij partners / 450
 - e. Verlaging maximale aftrektarief / 452

- f. Monumentenpanden / 452
- 3.6.7 De bijleenregeling / 453
 - a. Algemeen / 453
 - b. Systematiek / 454
 - c. Verwerving en vervreemding / 457
 - d. Bijzondere regelingen / 458
- 3.6.8 Overgangsrecht / 459
 - a. Op 31 december 2012 bestaande eigenwoningschulden / 459
 - b. Beperking renteaftrek tot maximaal dertig jaar / 460
 - c. Beperking renteaftrek na eerder gebruik vrijstelling kapitaalverzekering eigen woning / 460
 - d. Voordeel uit kapitaalverzekering, spaarrekening of beleggingsrecht eigen woning / 461
- 3.7 Inkomensvoorzieningen / 466
 - 3.7.1 Algemeen / 466
 - 3.7.2 Soorten lijfrenteverzekeringen / 468
 - 3.7.3 Uitvoerders / 472
 - 3.7.4 Omvang premieaftrek / 476
 - a. De jaarruimte / 476
 - b. De reserveringsruimte / 478
 - c. Oudedagslijfrente / 479
 - d. Stakingslijfrente / 480
 - e. Tijdstip aftrek / 481
 - 3.7.5 Negatieve inkomensvoorzieningen / 482
 - a. Algemeen / 482
 - b. Verboden handelingen / 484
 - c. Doorschuiving / 486
 - d. Beroepspensioenregelingen / 487
 - e. Emigratie / 489
 - f. Omvang / 494
- 3.8 Waardering / 496
- 3.9 Genietingstijdstip en tijdstip van aftrek / 497
- 3.10 Verliesverrekening / 501
- 3.11 Middeling en uitsmering / 503

HOOFDSTUK 4

Inkomen uit aanmerkelijk belang / 507

- 4.1 Inleiding / 507
 - 4.1.1 Plaats in de wet / 507
 - 4.1.2 Achtergrond en ratio / 508
- 4.2 Begrip 'aanmerkelijk belang' / 511
 - 4.2.1 Algemeen / 511
 - a. Rangorderegeling / 511
 - b. Doorwerking; gebruikelijke inkomsten / 511
 - 4.2.2 Hoofdregels / 512

- a. Echt aanmerkelijk belang / 512
 - b. Soort aanmerkelijk belang / 514
- 4.2.3 Vermogenstitels / 516
 - a. Algemeen / 516
 - b. Aandelen; (in)direct aandeelhouderschap / 517
 - c. Winstbewijzen / 521
 - d. Genotsrechten / 521
 - e. Koopopties / 522
 - f. Participaties in fondsen voor gemene rekening / 523
 - g. Lidmaatschapsrechten van coöperaties / 523
 - h. Commanditaire participatie in open cv / 524
- 4.2.4 Relevante familiegroep / 525
 - a. Al dan niet tezamen met zijn partner / 525
 - b. Van tafel en bed gescheiden echtgenoot / 525
 - c. Pleegkinderen / 527
- 4.2.5 Meesleep- en meetrekregeling / 527
 - a. Meesleepregeling / 527
 - b. Meetrekregeling / 528
- 4.2.6 Fictief aanmerkelijk belang / 531
 - a. Situaties waarin fictief ab ontstaat / 531
 - b. Karakteristieken / 531
 - c. Afrekening op verzoek / 532
- 4.3 Reguliere voordelen / 532
 - 4.3.1 Algemeen / 532
 - 4.3.2 Dividenduitkeringen / 533
 - a. Verkapt en meegekocht dividend / 533
 - b. Lenen van/schulden aan de bv / 534
 - c. Dividendfaciliteit voor krachtens erfrecht verkregen ab-aandelen / 535
 - 4.3.3 Forfaitair voordeel uit Nederlandse VBI's en uit buitenlandse beleggingslichamen / 537
 - a. Algemeen / 537
 - b. Ratio / 538
 - c. Buitenlandse beleggingslichamen; activa- en activiteitentoets / 540
 - d. Forfaitair voordeel van 5,60% / 542
 - e. Tussengeschoven binnenlandse vennootschappen; doorkijk- en reductieregeling / 542
 - f. Anticumulatie met vervreemdingsvoordelen / 543
 - g. Genietingstijdstip / 544
 - 4.3.4 Teruggaven van op aandelen, winstbewijzen, etc. gestort kapitaal / 544
 - a. Onbelaste teruggaafregeling / 544
 - b. Anticumulatie met vervreemdingsvoordelen / 546
 - 4.3.5 Uitgifte van agio- en winstbonusaandelen / 547
 - a. Uitreiking bonusaandelen onbelast / 547
 - b. Anticumulatie met vervreemdingsvoordelen / 548
 - 4.3.6 Niet als reguliere voordelen belaste voordelen uit aandelen of winstbewijzen / 548
 - a. Vervreemding cum dividend / 548

- b. Vestiging genotsrecht en vervreemding losse dividendbewijzen / 549
- 4.3.7 Aftrekbare kosten / 549
 - a. Algemeen / 549
 - b. Omvangscriterium / 550
 - c. Renten van overbedelingsschulden / 550
 - d. Superaftrek / 550
 - e. (Buitenlandse) belastingen / 551
- 4.3.8 Genietings- en betalingstijdstip / 551
 - a. Genietingstijdstip reguliere voordelen; kasstelsel / 551
 - b. Betalingstijdstip aftrekbare kosten / 553
- 4.4 Vervreemdingsvoordelen / 553
- 4.4.1 Algemeen / 553
- 4.4.2 Vervreemdingsbegrip / 554
 - a. Algemene vervreemdingsbegrip / 554
 - b. Fictieve vervreemdingen / 555
- 4.4.3 Omvang vervreemdingsvoordelen / 555
 - a. Algemeen / 555
 - b. Overdrachtprijs / 556
 - c. 'Earn out'-regelingen etc. / 558
 - d. Verkrijgingsprijs / 561
 - e. Correctie naar waarde in het economische verkeer / 566
 - f. Sfeerovergangen / 568
 - g. Samenhang met reguliere voordelen / 570
 - h. Samenhang met tbs-regeling / 572
- 4.4.4 Een aantal vervreemdingen nader beschouwd / 573
 - a. Algemeen / 573
 - b. Schenking, ruil en certificering / 573
 - c. Omzetting en verlettering van aandelen / 574
 - d. Emissie nieuwe aandelen of winstbewijzen / 576
 - e. Genotsrechten / 577
 - f. Inkoop van aandelen; afkoop en inkoop van winstbewijzen / 578
 - g. Liquidatie van de vennootschap / 580
 - h. Geruisloze terugkeer uit de bv / 580
 - i. Aandelenfusie, splitsing en juridische fusie / 582
 - j. Overlijden, boedelmenging, verdeling onverdeelde boedel, verwerping en afstand / 582
 - k. (R)emigratie en immigratie / 584
 - l. Callopties / 593
 - m. Putopties / 596
 - n. Beëindiging fiscale transparantie APV / 597
 - o. Overgang naar VBI-regime / 598
 - p. Vervreemding op verzoek in geval van fictief aanmerkelijk belang / 599
- 4.4.5 Doorschuifregelingen / 600
 - a. Algemeen; betalingsregeling in Invorderingswet 1990 / 600
 - b. Overgang krachtens erfrecht of huwelijksvermogensrecht – algemeen / 600

- c. Overgang krachtens huwelijkvermogensrecht en verdeling huwelijksgemeenschap / 601
- d. Overgang krachtens erfrecht en verdeling nalatenschap / 606
- e. Schenking / 618
- f. Niet langer aanwezig zijn van een aanmerkelijk belang / 627
- g. Aandelenfusie, splitsing en juridische fusie / 627
- h. Geruisloze terugkeer uit de bv / 630
- 4.4.6 Tijdstip genieten vervreemdingsvoordelen / 631
- 4.5 Verlies uit aanmerkelijk belang / 633
- 4.5.1 Verlies en belastingkorting / 633
 - a. Achterwaartse en voorwaartse verliesverrekening / 633
 - b. Samenloop met de emigratieheffing / 634
 - c. Opvolgende perioden van binnenlandse en buitenlandse belastingplicht / 634
 - d. Bijzondere regeling in geval van beëindiging fiscale partnerschap door overlijden / 635
 - e. Belastingkorting / 635
- 4.5.2 Geen tussentijdse verliesneming bij behouden belang / 638
 - a. Algemeen / 638
 - b. Vervreemding / 638
 - c. Nagenoeg geheel belang behouden / 639
 - d. Vervreemding aan partner of bloed- of aanverwanten in de rechte lijn / 639
 - e. Doorschuiving latente ab-verlies / 640
- 4.5.3 Geen ab-verlies bij terugkeer uit de bv / 641
- 4.5.4 Geen ab-verlies bij beëindiging fiscale transparantie APV / 641
- 4.5.5 Geen ab-verlies bij overgang naar VBI-regime / 642

HOOFDSTUK 5

Inkomen uit sparen en beleggen / 643

- 5.1 Systematiek / 643
- 5.1.1 Inleiding / 643
- 5.1.2 Rangorderegeling; tijdsevenredige toerekening / 644
- 5.1.3 Inkomstenbelasting of vermogensbelasting? / 647
- 5.1.4 Relatie met Europees recht / 648
- 5.1.5 Toekomst box III / 650
- 5.2 Voordeel uit sparen en beleggen / 652
- 5.2.1 Algemeen / 652
- 5.2.2 Forfaitaire rendement / 653
 - a. Drie schijven / 654
 - b. Vrije verdeling tussen partners / 656
- 5.2.3 Eén peildatum / 656
 - a. Overlijden, geboorte, emigratie en immigratie / 657
 - b. Antiboxhophbepalingen / 659
- 5.2.4 Heffingvrij vermogen / 660
- 5.2.5 Tarief / 660
- 5.2.6 Vermindering met persoonsgebonden aftrek / 661

- 5.3 Rendementsgrondslag / 661
 - 5.3.1 Algemeen / 661
 - 5.3.2 Bezittingen / 662
 - a. Onroerende zaken / 662
 - b. Rechten op onroerende zaken / 663
 - c. Roerende zaken / 663
 - d. Rechten op roerende zaken / 665
 - e. Rechten die niet op zaken betrekking hebben / 665
 - f. Overige vermogensrechten / 667
 - 5.3.3 Schulden / 669
 - a. Algemeen / 669
 - b. Ook consumptieve schulden / 670
 - c. Kleine schulden / 670
 - d. Samenloop met persoonsgebonden aftrek en aangewezen periodieke uitkeringen / 671
 - 5.3.4 Belastingvorderingen en -schulden / 671
 - a. Algemene uitsluiting van belastingvorderingen en -schulden / 671
 - b. Uitzondering voor erfbelastingvorderingen en -schulden / 672
 - 5.3.5 Onderbedelingsvorderingen en overbedelingsschulden / 673
 - a. Algemeen; wettelijke versterkerrecht Boek 4 BW / 673
 - b. Algehele defiscalisering / 674
 - c. Uiterste wilsbeschikkingen / 675
 - d. Tweekringsmaking / 676
- 5.4 Vrijstellingen / 677
 - 5.4.1 Algemene vrijstellingen / 677
 - a. Overzicht / 677
 - b. Bos- en natuurterreinen en NSW-landgoederen / 677
 - c. Voorwerpen van kunst en wetenschap / 678
 - d. Rechten op roerende zaken krachtens erfrecht / 680
 - e. Bepaalde rechten / 681
 - f. Kortlopende termijnen van inkomsten en verplichtingen / 684
 - 5.4.2 Groene beleggingen / 684
 - a. Algemene kader / 684
 - b. Groene beleggingen / 685
 - 5.4.3 Nettolijfrente en nettopensioen / 686
 - a. Nettolijfrente / 686
 - b. Nettopensioen / 688
- 5.5 Waardering(smaatstaven) / 689
 - 5.5.1 Hoofdregel: waarde in het economische verkeer / 689
 - 5.5.2 Bezittingen en schulden als eenheid / 691
 - 5.5.3 Waardering op naastbij gelegen tijdstip / 691
 - 5.5.4 Nihilwaardering voor bepaalde genotsrechten / 691
 - 5.5.5 Tweede en verhuurde woningen / 692
 - a. Waardering naar WOZ-waarde / 692
 - b. Blote eigendom en recht van (vrucht)gebruik en/of bewoning / 693
 - 5.5.6 Courante en incurante effecten / 694

- 5.5.7 Genotsrechten / 695
- 5.5.8 Algemene delegatiebepaling / 695
- 5.6 Overige relevante aspecten / 696
- 5.6.1 Samenhang met dividendbelasting / 696
- 5.6.2 Voorkoming dubbele belastingheffing / 696

HOOFDSTUK 6

Persoonsgebonden aftrek / 699

- 6.1 Algemeen / 699
 - 6.1.1 Inleiding / 699
 - 6.1.2 Volgorde van aftrek / 701
 - 6.1.3 Drukkende uitgaven en redelijkerwijs gedrongen voelen / 702
 - 6.1.4 Negatieve persoonsgebonden aftrek / 703
- 6.2 Onderhoudsverplichtingen / 704
 - 6.2.1 Inleiding / 704
 - 6.2.2 Onderhoudsverplichtingen op grond van het familierecht / 705
 - 6.2.3 Afkoopsommen van uitkeringen en verstrekkingen / 707
 - 6.2.4 Kosten van bijstandsverhaal / 707
 - 6.2.5 Vereveningsbetalingen / 708
 - 6.2.6 Schadevergoedingen / 708
 - 6.2.7 Levensonderhoud ingevolge een dringende morele verplichting / 709
- 6.3 Verliezen op beleggingen in durfkapitaal / 709
 - 6.3.1 Inleiding / 709
 - 6.3.2 Beleggingen in durfkapitaal / 710
 - 6.3.3 Verlies / 710
 - 6.3.4 Maximumaftrek / 711
- 6.4 Levensonderhoud van kinderen / 711
- 6.5 Specifieke zorgkosten / 711
 - 6.5.1 Inleiding / 711
 - a. Achtergrond / 711
 - b. Verband met overige maatregelen / 712
 - c. Kring van personen waarvoor de uitgaven zijn gedaan / 713
 - d. Vermenigvuldigingsfactor / 713
 - e. Drempel / 713
 - 6.5.2 Specifieke zorgkosten / 714
 - a. Algemeen / 714
 - b. Genees- en heelkundige hulp / 714
 - c. Vervoer / 715
 - d. Farmaceutische hulpmiddelen / 715
 - e. Niet-farmaceutische hulpmiddelen / 715
 - f. Extra gezinshulp / 716
 - g. Extra dieetkosten / 716
 - h. Extra kleding en beddengoed / 717
 - i. Reizen in verband met ziekenbezoek / 717
 - j. Van aftrek uitgesloten uitgaven / 717

- 6.6 Weekenduitgaven voor gehandicapten / 718
- 6.7 Scholingsuitgaven / 719
 - 6.7.1 Inleiding / 719
 - 6.7.2 Het begrip 'scholingsuitgaven' / 719
 - a. Opleiding met het oog op box I-inkomen / 719
 - b. EVC-procedure / 720
 - c. Partners / 720
 - 6.7.3 Beperking van de scholingsuitgaven / 721
 - 6.7.4 Omvang van de aftrek / 722
- 6.8 Monumentenpanden / 722
- 6.9 Giften / 723
 - 6.9.1 Inleiding / 723
 - 6.9.2 Definities / 723
 - a. Giften / 723
 - b. Instellingen (ANBI's) / 724
 - c. Verenigingen / 726
 - 6.9.3 Periodieke giften / 726
 - 6.9.4 Andere giften / 727
 - 6.9.5 Giften aan culturele instellingen / 728
 - 6.9.6 Quasi-legaten en andere uitgestelde giften / 728

HOOFDSTUK 7

De buitenlandse belastingplicht / 729

- 7.1 Inleiding / 729
- 7.2 Inkomen uit werk en woning / 733
 - 7.2.1 Algemeen / 733
 - 7.2.2 Winst uit onderneming / 733
 - 7.2.3 Loon uit dienstbetrekking / 737
 - 7.2.4 Resultaat uit overige werkzaamheden / 740
 - 7.2.5 Periodieke uitkeringen etc. / 742
 - 7.2.6 De eigen woning / 743
 - 7.2.7 Negatieve uitgaven voor inkomensvoorzieningen en negatieve persoonsgebonden aftrek / 744
 - 7.2.8 Pensioenaanspraken / 747
- 7.3 Inkomen uit aanmerkelijk belang / 751
 - 7.3.1 Algemeen / 751
 - 7.3.2 Fusie en doorschuiving / 752
 - 7.3.3 Vestigingsplaats en zetelverplaatsing / 753
 - 7.3.4 Verkrijgingsprijs / 754
- 7.4 Inkomen uit sparen en beleggen / 755
- 7.5 Kwalificerende buitenlands belastingplichtigen / 758
 - 7.5.1 Inleiding / 758
 - 7.5.2 De Schumacker-doctrine / 758
 - 7.5.3 Voorwaarden voor kwalificatie / 759

HOOFDSTUK 8

Heffingskorting / 763

- 8.1 Inleiding / 763
- 8.2 Berekening van de heffingskorting / 765
 - 8.2.1 Algemeen / 765
 - 8.2.2 Belastingdeel / 766
 - 8.2.3 Premiedelen / 767
 - 8.2.4 Overheveling AOW-deel / 769
 - 8.2.5 Verhoging heffingskorting / 769
 - a. Verhoging bij minstverdienende partner / 769
 - b. Bijzondere verhoging voor niet-inwoners / 772
- 8.2.6 Aansluiting met loonheffing / 772
- 8.3 Elementen van de standaardheffingskorting / 773
 - 8.3.1 Algemene heffingskorting / 773
 - 8.3.2 Arbeidskorting / 773
 - 8.3.3 Werkbonus (tot 2018) / 774
 - 8.3.4 Inkomensafhankelijke combinatiekorting / 775
 - 8.3.5 Jonggehandicaptenkorting / 775
 - 8.3.6 Ouderenkorting / 776
 - 8.3.7 Alleenstaande-ouderenkorting / 776
 - 8.3.8 Korting voor groene beleggingen / 776

HOOFDSTUK 9

Wijze van heffing / 779

- 9.1 De systematiek / 779
- 9.2 Verrekening van voorheffingen / 781
 - a. Loonbelasting / 782
 - b. Dividendbelasting / 784
 - c. Kansspelbelasting / 786
 - d. Overige / 786
- 9.3 Voorlopige teruggaaf / 787
- 9.4 Aanslag / 788
 - a. De inkomstenbelasting gaat het saldo van de voorheffingen en de voorlopige teruggave te boven met ten minste € 46 (onderdeel a) / 788
 - b. Er is binnen een bepaalde termijn aangifte gedaan (onderdeel b) / 789

Besluitenregister / 791

Jurisprudentieregister / 797

Literatuurregister / 831

Trefwoordenregister / 847

HOOFDSTUK 0

Algemeen

0.1 Theorie van de inkomstenbelasting

0.1.1 *Rechtsgrond*

De rechtsgrond van een belasting wordt gevormd door de motieven die ten grondslag liggen aan de plaats en de functie die de belasting binnen het belastingstelsel inneemt. Daarbij wordt derhalve niet de afzonderlijke heffing als zodanig beoordeeld, maar wordt onderzocht in welke mate die heffing past bij het doel en de strekking van het belastingstelsel als geheel. Om te kunnen toetsen aan doel en strekking van het belastingstelsel moet worden teruggegrepen op de belastingtheorie die aan het stelsel ten grondslag ligt. Een belastingtheorie geeft aan waarop het recht van de overheid om belasting te heffen berust, en welke beginselen – met name met betrekking tot de verdeling van de belastingdruk – als uitgangspunt moeten worden genomen bij het opbouwen van een evenwichtig belastingstelsel. Wij geven hier geen uiteenzetting van de verschillende belastingtheorieën,¹ maar volstaan met de vaststelling dat met betrekking tot de verdelingsbeginselen sinds het eind van de 19e eeuw ten aanzien van de persoonlijke belastingen het draagkrachtbeginsel als leidend beginsel wordt beschouwd voor de verdeling van de belastingdruk over de belastingplichtigen. Het draagkrachtbeginsel is een uitvloeisel van het gelijkheidsbeginsel; gelijke gevallen dienen gelijk te worden behandeld, dan wel ongelijk naarmate van hun ongelijkheid. In de fiscaliteit leidt dat beginsel ertoe dat de belastingdruk niet hoofdelijk over de belastingplichtigen behoort te worden verdeeld, maar dat de verdeling dient plaats te vinden in verhouding tot ieders draagkracht. Ondanks dat dit uitgangspunt nauw aansluit bij het algemene rechtsgevoelen, roept de invulling ervan onvermijdelijk discussie op vanwege het vooral kwalitatieve karakter van het begrip 'draagkracht'. Kenmerkend hiervoor is de variëteit aan factoren die in de loop der tijd hebben gefungeerd als maatstaf voor draagkracht; bijvoorbeeld het aantal vensters, deuren, schoorstenen of bedienden. Inmiddels wordt echter algemeen aangenomen dat draagkracht wordt bepaald door drie grootheden, te weten consumptie, inkomen en vermogen. Om tot een evenwichtig draagkrachtstelsel te komen dient elk van die grootheden in enige mate in de heffing te worden betrokken. We zien dat ook duidelijk terug in de hedendaagse belastingstelsels, waarbij enerzijds consumptie wordt belast met omzetbelasting en accijnzen, en anderzijds inkomen en vermogen op wisselende manieren in de heffing van inkomsten-, vermogens- en/of vennootschapsbelasting worden betrokken; het gaat hier om het meten van de zogenoemde horizontale draagkracht. Naast consumptie en vermogen speelt het inkomen derhalve een

¹ Zie daarvoor R.E.C.M. Niessen, *Inleiding tot het Nederlands belastingrecht*, Deventer: Kluwer 2010, par. 7.

belangrijke rol binnen het draagkrachtbeginsel; de rechtsgrond van de inkomstenbelasting is daarmee grotendeels verklaard.² Een voor de hand liggende vervolgvraag is welke voordelen tot het inkomen dienen te worden gerekend. De invulling van het inkomensbegrip komt aan de orde in par. 0.1.2. Overigens zou het begrip 'draagkracht' tekort worden gedaan indien het louter aan de hand van de grootheden consumptie, inkomen en vermogen zou worden ingevuld. Ook factoren als persoonlijke omstandigheden, maatschappelijke voorzieningen en economische instituties geven immers inhoud aan het subjectieve begrip 'draagkracht'. Het is uiteraard niet mogelijk om bij de vormgeving van een op draagkracht gebaseerd belastingstelsel rekening te houden met al die aspecten. Dat betekent echter niet dat zulke aspecten geheel buiten aanmerking blijven bij de fiscale beoordeling van iemands draagkracht. De Wet IB 2001 kent in dat kader bijvoorbeeld de persoonsgebonden aftrek en de heffingskorting. Naast de afbakening van het inkomensbegrip vormt het in aanmerking nemen van iemands persoonlijke omstandigheden derhalve een essentiële invulling van het draagkrachtbegrip; het gaat hier om de verticale draagkracht. Zie daarover nader par. 0.1.3.

Een kenmerkende moeilijkheid van een draagkrachtheffing betreft de vormgeving van de tariefstructuur. Reeds lange tijd buigt de belastingwetenschap zich over de vraag of een degressief, een proportioneel, dan wel een progressief tarief is vereist om te bereiken dat ieder een gelijke belastingdruk ervaart. Cruciaal is dat daarbij de grensnuttheorie als uitgangspunt geldt. Op grond van die theorie heeft inkomen een afnemend marginaal nut, zodat iedere volgende euro inkomen in mindere mate bijdraagt aan de behoeftebevrediging. Op het eerste gezicht zou derhalve – om tot een evenredig genotsoffer te komen – iedere euro inkomen tegen een hoger tarief moeten worden belast dan de voorgaande euro. Cohen Stuart heeft evenwel aangetoond dat die conclusie niet zonder meer juist is.³ Zolang er geen verantwoorde maatstaf bestaat voor het meten van individuele draagkrachtverschillen, vormt iedere tariefstructuur derhalve een slag in de lucht voor wat het draagkrachtaspect betreft. Desondanks kennen de meeste inkomstenbelastingen een progressief tarief. In die gevallen is de tariefstructuur echter niet zozeer gebaseerd op het draagkrachtbeginsel, maar vooral op de politieke wens om het belastingmiddel te gebruiken voor inkomensherverdeling. Ook met dat nieuwe argument is de tariefdiscussie echter niet beëindigd, omdat de feitelijke belastingdruk van meer factoren dan de tariefstructuur afhankelijk is. Zo wees Caminada erop dat de in de Wet IB 1964 geldende progressie ongedaan werd gemaakt door de overige heffingen, zodat het stelsel als geheel een proportioneel tarief

- 2 Ook bij de totstandkoming van de Wet IB 2001 werd meermalen aan het draagkrachtbeginsel gerefereerd (bijvoorbeeld *Kamerstukken II* 1998/99, 26 727, nr. 3, p. 6). Caminada en Stevens bepleiten de belastingdruk op inkomen geleidelijk te verschuiven naar verbruik. Consumptie is volgens hen een betere maatstaf van draagkracht dan inkomen, vanwege de directe koppeling die een consumptiebelasting kan maken met het beslag dat mensen leggen op schaarse middelen (K. Caminada en L.G.M. Stevens, 'Blauwdruk voor belastinghervorming', *WFR* 2017/101).
- 3 Hij toonde aan dat zelfs bij een dalend verloop van het grensnut van het inkomen het beginsel van evenredig genotsoffer zowel met behulp van progressieve, proportionele als degressieve belastingen kan worden verwezenlijkt. Bovendien is men er tot op heden niet in geslaagd het verloop van de nutslijn vast te stellen (A.J. Cohen Stuart, *Bijdrage tot de theorie der progressieve inkomstenbelasting*, 's-Gravenhage: Martinus Nijhoff 1889).

kende.⁴ Dat effect doet zich onder de Wet IB 2001 nog steeds voor; de progressie van het belastingtarief van box I wordt immers verstoord doordat over dezelfde heffingsgrondslag premies volksverzekeringen worden geheven naar een degressief tarief. Naast die wisselwerking tussen de verschillende tarieven binnen een belastingstelsel doet zich nog een andere verstoring van de progressie voor. De op arbeid rustende belastingdruk wordt namelijk als gevolg van loononderhandelingen op netto-basis voor een belangrijk deel afgewenteld op werkgevers.⁵ Vanwege de genoemde onderlinge tariefsinvloeden en de neiging tot afwenteling van de belastingdruk, wordt met enige regelmaat een lans gebroken voor een proportioneel loon- en inkomstenbelastingtarief (vlaktaks) omdat de in die wetten opgenomen tariefstructuur voor een groot deel slechts een optische progressie is.⁶ Een andere factor die het draagkrachtconcept van de inkomstenbelasting ondermijnt wordt gevormd door de beperking van de mogelijkheden tot aftrek van verwervingskosten. De kosten die noodzakelijk zijn voor het verwerven van inkomen vormen immers een draagkrachtbeperkende factor. Door die kosten niet of slechts beperkt⁷ in aftrek toe te laten wordt de desbetreffende belastingplichtige feitelijk zwaarder belast dan de belastingplichtige die dezelfde bruto-opbrengst heeft behaald zonder kosten te maken.⁸ Ten slotte wordt een draagkrachtheffing aangetast door belastingontwijking en -ontduiking. Gelet op al deze versturende factoren is het meten van draagkracht feitelijk onmogelijk en verliest ook een herverdelingsaspect van het tarief grotendeels zijn doel.⁹

In het verlengde van het bovenstaande geeft het draagkrachtbeginsel aanleiding om onderscheid te maken tussen een synthetische en een analytische inkomstenbelasting. In een synthetisch stelsel worden de verschillende inkomstensoorten samengevoegd en gezamenlijk tegen één tarief belast. In een analytisch stelsel daarentegen worden de afzonderlijke bestanddelen van het inkomen onderworpen aan afzonderlijke heffingsregimes. De Wet IB 2001 heeft door haar stelsel van gescheiden boxen het karakter van een analytisch stelsel. Een dergelijke gescheiden behandeling van de verschillende inkomenscategorieën heeft als voordeel dat de heffing kan worden afgestemd op de kenmerken van die afzonderlijke categorieën. Er is echter ook veel kritiek op deze systematiek, omdat een analytisch stelsel bijvoorbeeld geen progressie naar het totale inkomen tot stand zou kunnen brengen, het stelsel slechts moeizaam rekening kan houden met persoonlijke omstandigheden van de

4 K. Caminada, *De progressie van het belastingstelsel*, Amsterdam: Thesis 1996. Zie ook H.B.A. Verhoeven, 'Graag een minder grillig verloop van de marginale progressie van belastingheffing op arbeidsinkomen', *WFR* 2015/994.

5 Ook de eindheffingsregeling van art. 31 Wet LB 1964 draagt bij aan de afwenteling van loon- en inkomstenbelasting.

6 K. Caminada, K.P. Goudswaard en H. Vording, 'Verkenning van een vlakke belasting op inkomen', *WFR* 2000/6392, p. 937 e.v.; A.C. Rijkers, 'Een proportioneel inkomstenbelastingtarief in de 21e eeuw', *FED* 2001/229; J.A.G. van der Geld, 'Is de vlaktaks nu dan echt in aantocht?', *WFR* 2005/6612, p. 227 e.v. In het Belastingplan 2019 is voorzien in een tweeschijvenstelsel vanaf 2021, met een basistarief van 36,9% en een toptarief van 49,5%, waarbij het omslagpunt bij een inkomen van € 68 600 ligt.

7 Met ingang van 2020 wordt het maximale tarief waartegen de meeste aftrekposten in box I in aanmerking worden genomen, gefaseerd afgebouwd tot uiteindelijk het tarief van de eerste schijf van het toekomstige tweeschijvenstelsel (37,05%).

8 De Hoge Raad is evenwel van mening dat de niet-aftrekbaarheid van beroepskosten niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel (HR 8 juli 2005, nr. 39 870, *BNB* 2005/310). Zie nader par. 3.3.6.a.

9 Idem E. Aardema, 'Inkomstenbelasting – een terugblik', *MBB* 2006, 173, par. 2.

belastingplichtige en omdat de tussen de inkomensboxen geldende tariefverschillen een voedingsbodem voor belastingarbitrage kunnen zijn.¹⁰

Uit het voorgaande blijkt dat de inkomstenbelasting weliswaar haar wortels heeft in het draagkrachtbeginsel, maar dat het draagkrachtconcept slechts moeizaam in die heffing tot uitdrukking kan worden gebracht. Daar komt bij dat de draagkrachtgedachte in de loop der jaren terrein heeft verloren aan de instrumentele functie van de inkomstenbelasting. Daarbij fungeert de belasting niet slechts als financieringsbron van overheidsuitgaven, maar draagt zij door een gerichte inzet ook bij aan het verwezenlijken van bepaalde doelen van overheidsbeleid.¹¹ Aanvankelijk was die instrumentele functie gericht op de herverdeling van inkomen. Toen evenwel bleek dat de effectiviteit van dit instrument werd beperkt door afwenteling van de belasting is de nadruk verschoven naar andere terreinen van het overheidsbeleid, zoals de bevordering van de economie, werkgelegenheid en milieukwaliteit. Ook in de Wet IB 2001 is die instrumentele functie duidelijk herkenbaar door bijvoorbeeld de faciliteit voor de zeescheepvaart, de reisaftrek en de vrijstelling in box III voor NSW-landgoederen. Het nadeel van instrumentele maatregelen voor de inkomstenbelasting is dat de maatregelen zozeer verweven raken met de overige uitgangspunten van de belasting, dat over en weer een verstorend effect optreedt. Zo leiden aftrekposten – gericht op stimulering van bepaalde activiteiten of handelingen – tot een uitholling van de belastinggrondslag, die veelal gecompenseerd wordt met een tariefverhoging. Ook komt de eenvoud van de heffing in het gedrang door instrumentalisme.¹² De sterke ontwikkeling van de instrumentele functie van de inkomstenbelasting heeft ertoe geleid dat het draagkrachtbeginsel inmiddels vooral een symbolische plaats inneemt, en dat instrumentele overwegingen leidend zijn geworden bij de vormgeving van deze belasting.

0.1.2 *Het inkomensbegrip*

a. Algemeen

In een inkomstenbelasting neemt het inkomensbegrip uiteraard een centrale plaats in. Toch zal men in de Wet IB 2001 tevergeefs zoeken naar een definitie van inkomen. In art. 2.3 is weliswaar bepaald dat de belasting wordt geheven over de genoten belastbare inkomens uit werk en woning, aanmerkelijk belang en sparen en beleggen, maar die opsomming van inkomenscategorieën – evenals de invulling daarvan in de hoofdstukken 3, 4 en 5 van de wet – biedt geen inzicht in de criteria op grond waarvan bepaalde inkomsten tot het inkomen moeten worden gerekend. Op het eerste gezicht is het verwonderlijk dat bij een inkomstenbelasting een wettelijke inkomensdefinitie ontbreekt. Gelet op de complexiteit van het concept 'inkomen' mag het ontbreken van een definitie – of zelfs maar een

10 Zie L.G.M. Stevens, *Inkomstenbelasting 2001*, Deventer: Kluwer 2014, p. 26-27, alsmede R.M. Freudenthal, *In de ban van de vervlakking; een inkomstenbelastingsprookje in drie delen*, Amersfoort: Sdu 2004, p. 37-48.

11 Zie C.L.J. Caminada, K.P.Goudswaard en M.G. Knoef, 'Toenemende spreiding in de drukverdeling van inkomensheffingen', *WFR* 2018/180, waarin treffend wordt geïllustreerd dat bij een vergelijkbaar bruto inkomen de lastendruk aanmerkelijk kan verschillen, al naar gelang men tot een bepaalde groep (alleenstaand of paar, met of zonder kinderen, werknemer of ondernemer etc.) behoort.

12 E. Aardema, 'Inkomstenbelasting – een terugblik', *MBB* 2006, 173, par. 6. Ter voorkoming van dergelijke versturende effecten zouden tegemoetkomingen rechtstreeks als subsidie kunnen worden verstrekt. Illustratief in dit kader is de hoge mate van uitwisselbaarheid van enerzijds de elementen van de fiscale heffingskorting en anderzijds de toeslagen ingevolge de AWIR.

opsomming van de kenmerken – echter geen verrassing heten. Hoe dient bijvoorbeeld te worden omgegaan met het voordeel van een bewezen vriendendienst, de ongerealiseerde waardestijging van de eigen woning, de met een piramidespel behaalde winst of een bij toeval gevonden gouden munt uit de Romeinse tijd? Bij de beantwoording van dergelijke vragen zijn uiteenlopende benaderingen mogelijk.

Wij volstaan hier met een korte behandeling van de vijf belangrijkste inkomentheorieën:¹³

1. de verbruikstheorie. In deze theorie bestaat inkomen uit al hetgeen dat kan worden verteerd zonder te verarmen. Hierbij blijft derhalve uitsluitend het basisvermogen buiten de heffing en kan een zeer ruim inkomensbegrip worden bereikt.
2. de periodiciteitstheorie. Hierbij vormt de continuïteit (periodiciteit) het onderscheidende criterium van inkomen. Van inkomen is slechts sprake als het voordeel een duurzaam karakter heeft, in die zin dat de mogelijkheid van herhaling aanwezig moet zijn. Incidentele inkomsten – waaronder incidentele inkomsten uit duurzame bronnen – vallen daardoor buiten het inkomensbegrip.
3. de bronnentheorie. De bronnentheorie hanteert de oorzaak van het voordeel als maatstaf. Om als inkomen te kwalificeren dient het voordeel afkomstig te zijn uit een permanente bron. Er wordt scherp onderscheid gemaakt tussen de bron en haar opbrengst. De theorie vertoont daardoor overeenkomst met de verbruikstheorie; doordat de bron zelf in stand blijft, kan de opbrengst van de bron immers worden verteerd. Ook is er een verband met de periodiciteitstheorie omdat het permanente van de bron kan worden geassocieerd met het periodieke. Die vergelijking gaat echter mank indien uit een permanente bron een incidenteel voordeel wordt genoten.
4. de productiviteits- en de opbrengsttheorie. Deze theorieën sluiten – evenals de bronnentheorie – aan bij de oorzaak van het voordeel, maar eisen een sterker verband. Op grond van deze theorieën kan inkomen namelijk uitsluitend ontstaan door deel te nemen aan de productie. Voor inkomen is derhalve economische activiteit vereist.
5. de vermogensvergelijkings- of vermogensvermeerderingstheorie. Anders dan bij de reeds genoemde theorieën wordt in deze laatste niet aangesloten bij de bestemming, de regelmatigheid of de oorzaak van het voordeel. Het inkomen bestaat uit de vermogensstoename die wordt geconstateerd bij vergelijking van het begin- en het eindvermogen. Tussentijds verbruik wordt gecorrigeerd door een bijtelling toe te passen (onttrekkingen). In deze theorie zijn de omstandigheden die tot de waardemutatie hebben geleid derhalve niet relevant, zodat sprake is van een objectief inkomensbegrip. Er ontstaat daardoor overigens ook een zeer ruim inkomensbegrip, dat bijvoorbeeld mede erfenissen en loterijprijzen kan omvatten.

De inkomentheorieën hebben als nadeel dat ofwel hun criteria niet scherp genoeg zijn om tot een voldoende afgebakend inkomensbegrip te komen, ofwel het geformuleerde inkomensbegrip afwijkt van wat maatschappelijk onder inkomen wordt verstaan. In hun oorspronkelijke vorm volstaan de theorieën dan ook niet als basis voor het inkomensbegrip van een inkomstenbelasting. De theorieën hebben echter wel belangrijke invloed op het fiscale inkomensbegrip; de inkomensbegrippen van de Wet IB 1914, het Besluit IB 1941 en de Wet IB 1964 berusten grotendeels op de bronnentheorie. In de Wet IB 2001 speelt

¹³ Zie ook L.G.M. Stevens, *Inkomstenbelasting 2001*, Deventer: Kluwer 2014, p. 61-71.

de bronnentheorie uitsluitend een rol in box I, en dan nog voornamelijk in de winst- en de resultaatsfeer.

b. Bronnentheorie

Zoals hiervoor werd aangegeven is de Nederlandse inkomstenbelasting steeds gebaseerd op de bronnentheorie. Ook in de Wet IB 2001 speelt het bronnenstelsel nog een (beperkte) rol. Het uitgangspunt van deze theorie is dat er slechts sprake is van inkomen indien het genoten voordeel afkomstig is uit een permanente bron van inkomen; er is geen inkomen zonder bron (zie echter nog hierna). Om van een bron te kunnen spreken moet cumulatief aan de volgende voorwaarden worden voldaan:

1. deelname aan het economische verkeer (HR 23 oktober 1923, B. 3307);
2. de belastingplichtige moet het behalen van een voordeel beogen (subjectief criterium; HR 25 januari 1933, B. 5365); en
3. het voordeel moet redelijkerwijs kunnen worden verwacht (objectief criterium; HR 26 november 1930, B. 4857).

Wij staan hier slechts kort stil bij deze voorwaarden, omdat in par. 3.4 een uitgebreide behandeling van de bronvereisten plaatsvindt in het kader van het resultaat uit overige werkzaamheden: bij die inkomstencategorie komt deze problematiek het meest aan de orde.

Het vereiste inzake de deelname aan het economische verkeer dient ter afbakening tussen de privé sfeer en de belaste sfeer. Voordelen die ontstaan door doe-het-zelven, in de hobbysfeer of door vriendendiensten, blijven derhalve buiten de heffing. Onderwerpen die in de rechtspraak over deze voorwaarde regelmatig terugkeren hebben betrekking op de vergoeding voor meewerkende partners of kinderen, een toegekende prijs voor een wetenschappelijke, culturele of artistieke prestatie, en het bouwen van een huis voor eigen gebruik. Voorts is van belang dat ook met criminele of onzedelijke activiteiten kan worden deelgenomen aan het economische verkeer, zodat ook die activiteiten tot belast inkomen kunnen leiden. De tweede bronvoorwaarde (voordeel beogen) behelst een subjectieve toets; er moet worden beoordeeld of de desbetreffende belastingplichtige de bedoeling heeft gehad om een voordeel te behalen met de verrichte activiteit. Feitelijk betreft dit de vraag of de activiteit naar de mening van de belastingplichtige plaatsvond in de persoonlijke of in de zakelijke sfeer. Overigens speelt deze voorwaarde nog slechts een marginale rol, omdat aan de objectieve toets van het voordeel verwachten steeds meer belang is toegekend (HR 22 februari 1978, nr. 18 690, BNB 1978/194). Bij die laatste bronvoorwaarde wordt op objectieve wijze beoordeeld of met de activiteiten redelijkerwijs voordeel kan worden verwacht. Deze toets komt met name aan de orde indien de activiteiten al enige tijd verliesgevend zijn, zodat moet worden beoordeeld of sprake is van de belaste aanloopfase van een bron (met de mogelijkheid van verliesverrekening), dan wel van de onbelaste hobbysfeer van de belastingplichtige. Daarnaast vormen speculatieve transacties een bekend voorbeeld. Bij speculatie is de uitslag van de transactie uitsluitend afhankelijk van onvoorziene en aan de beïnvloeding van de belastingplichtige onttrokken factoren, zodat redelijkerwijs geen voordeel kan worden verwacht (HR 18 januari 1967, nr. 15 639, BNB 1967/71). Speculatieverliezen zijn dan ook niet aftrekbaar. Bij de beoordeling van het te verwachten voordeel dient rekening gehouden te worden met de invloed van eventuele financieringskosten als het om de bron winst uit onderneming gaat (HR 14 november 2014,

nr. 13/01800, *BNB* 2015/17), maar waarschijnlijk niet als het om resultaat uit overige werkzaamheden gaat (HR 17 april 1991, nr. 27 338, *BNB* 1991/153).

Doordat de bronvraag voorafgaat aan de vaststelling van het inkomen, hoeft bij de beoordeling van het te verwachten voordeel geen rekening te worden gehouden met eventuele fiscale normen voor aftrek of vergoeding van kosten. Voor de aanwezigheid van een bron is immers niet bepalend of naar fiscale maatstaven een positief inkomen kan worden verwacht, maar of naar maatschappelijke normen een positief inkomen haalbaar is. Een vergoeding die naar fiscale maatstaven bovenmatig is hoeft naar maatschappelijke opvattingen niet als voordeel te kwalificeren; ondanks de fiscale bovenmatigheid is in dat geval geen sprake van een bron.

Als is vastgesteld dat een bron van inkomen aanwezig is, volgt daar in beginsel uit dat alle met die bron behaalde voordelen belastbaar zijn. Het is derhalve niet mogelijk dat een inkomensbron wordt geconstateerd terwijl in de wet een heffingskader voor die bron ontbreekt. Dit sluitende systeem volgt uit de wijze waarop de verschillende inkomenscategorieën in de Wet IB 2001 zijn gedefinieerd. Die zeven¹⁴ categorieën worden op grond van de rangorderegeling van art. 2.14 in een vaste volgorde nagelopen, en daarbij zijn bovendien enkele categorieën als restpost geformuleerd.¹⁵ Vanwege die combinatie van een vaste volgorde en de restcategorieën, kan een bronvoordeel altijd onder een inkomenscategorie worden gebracht. Desondanks is het noodzakelijk nuancering aan te brengen op het uitgangspunt dat alle met een bron behaalde voordelen belast zijn. Dat uitgangspunt is in zoverre juist dat niet alleen de beoogde, maar ook de niet-beoogde voordelen uit de bron worden belast. Nadat de aanwezigheid van een bron is geconstateerd spelen de criteria 'voordeel beogen' en 'voordeel verwachten' namelijk geen rol meer bij de belastbaarheid van de afzonderlijke voordelen die uit de bron opkomen. Ook onverwachte voordelen uit een bron worden derhalve belast. Daarbij moet echter voor ogen worden gehouden dat een voordeel slechts belastbaar kan zijn als het uit de bron is ontstaan; er is derhalve een verband tussen de bron en het voordeel vereist. Niet alle voordelen die zijn behaald doordat bijvoorbeeld het beroep van de belastingplichtige daartoe de gelegenheid heeft geboden, zijn belastbaar (HR 29 juni 1983, nr. 21 435, *BNB* 1984/2). Voor een bespreking van de criteria die in de winstsfeer voor dit toerekeningvraagstuk zijn ontwikkeld verwijzen wij naar par. 3.2.9.i.

Een tweede nuancering van het uitgangspunt dat alle met een bron behaalde voordelen belast zijn, betreft het onderscheid tussen de bron en de daaruit voortvloeiende voordelen. De bronnentheorie gaat er namelijk van uit dat de bron intact blijft en dat slechts de met die bron behaalde voordelen worden belast. Voordelen die worden behaald met de vervreemding van de bron zelf leiden derhalve niet tot het constateren van inkomen. Zodoende is de bij de verkoop van de eigen woning behaalde winst onbelast. Onder de Wet IB 1964 werd door belastingplichtigen ingespeeld op het onderscheid tussen onbelaste bronmutaties en belaste bronvoordelen door belaste opbrengsten om te zetten in onbelaste waardeinstijgingen (bijvoorbeeld door middel van rentegroEIFonds). De invoering van de vermogensrendementsheffing heeft een einde gemaakt aan die mogelijkheid tot arbitrage.

14 Winst uit onderneming, loon, resultaat uit overige werkzaamheden, periodieke uitkeringen en verstrekkingen, de eigen woning, aanmerkelijk belang en sparen en beleggen.

15 Met betrekking tot de factor arbeid vormt het resultaat uit overige werkzaamheden de restcategorie. Met betrekking tot vermogensbestanddelen vormt box III de restcategorie.

Zoals gezegd speelt de bronvraag onder de Wet IB 2001 nog maar een beperkte rol. In de boxen II en III komt de bronvraag immers geheel niet aan de orde omdat voor die boxen een bepaalde mate van bezit reeds tot belastbaarheid leidt. Op vergelijkbare wijze is in box I het bronkarakter van de eigen woning buiten discussie gesteld. Ook overigens is in box I het belang van het bronnenstelsel gering, omdat in de ondernemings sfeer, de loonsfeer en bij de periodieke uitkeringen doorgaans zonder meer sprake is van een bron van inkomen. Hooguit speelt daarbij met name in de ondernemings sfeer nog de vraag vanaf welk moment de bron aanwezig is; dit in verband met de aftrek van zogenoemde aanloopkosten. Die discussie heeft echter aan belang ingeboet door de in art. 3.10 geboden tegemoetkoming (par. 3.2.12.a). Aldus speelt de bronvraag voornamelijk nog bij het resultaat uit overige werkzaamheden. De afbakening tussen de privé en de resultaatsfeer vormt dan ook regelmatig onderwerp van discussie. In par. 3.4 gaan wij daar nader op in.

c. Vermogensvergelijkingstheorieën

In het voorgaande is meermalen gewezen op het in het bronnenstelsel gemaakte onderscheid tussen onbelaste bronmutaties en belaste bronvoordelen. Dat onderscheid leidt in theorie weliswaar tot een sluitend inkomensbegrip, maar in de praktijk geeft het aanleiding tot belastingontwijking en ondermijnt het derhalve de beoogde heffing naar draagkracht. Onder de Wet IB 1964 was die neiging duidelijk zichtbaar; beleggers gaven bijvoorbeeld de voorkeur aan aandelen waarop geen dividend werd uitgekeerd zodat een onbelaste koersstijging ontstond, of aan rentegroefondsen waarbij de rentevergoeding niet werd uitgekeerd maar werd toegevoegd aan het in het fonds belegde vermogen. Het behoeft nauwelijks betoog dat het inkomensbegrip tekortschiet indien dergelijke waardemutaties buiten het inkomen worden gelaten. De omschreven waardestijging heeft weliswaar betrekking op de bron zelf – die als permanente factor in stand gelaten moet worden – maar het voordeel kan eenvoudig worden verzilverd door de desbetreffende bron (de aandelen of rentegroefondsen) te vervreemden. Met name in spaar- en beleggingssituaties heeft de bron een dermate liquide karakter dat het onderscheid tussen voordelen behaald met en voordelen behaald uit de bron slechts van theoretische aard is. De belegger die zijn aandelen cum dividend verkoopt heeft derhalve feitelijk eenzelfde draagkracht als de belegger die de aandelen behoudt en vervolgens het dividend ontvangt. Het bronnenstelsel slaagt er echter niet in om die beleggers in gelijke mate in de heffing te betrekken. Om die reden is veelvuldig gepleit om het fiscale inkomensbegrip geheel of gedeeltelijk te baseren op een vermogensvergelijkingstheorie (ook wel vermogensvermeerderingstheorie genoemd).¹⁶ Hiervoor werd al kort het karakter van die theorie geschetst; het inkomen bestaat uit de vermogenstoef- of afname die wordt geconstateerd bij vergelijking van het begin- en het eindvermogen. Gelet op dat uitgangspunt kunnen twee varianten worden onderscheiden: de vermogensaanwasbelasting en de vermogenswinstbelasting. Bij de

16 E.M.G. Creusen, D. Booij en P.M. van Schie, 'Naar een breder inkomensbegrip?', *WFR* 1979/5406, p. 553 e.v.; S. Cnossen, 'Hervorming van de inkomstenbelasting', *WFR* 1980/5465, p. 901 e.v.; J. Doornebal, 'Heffing van inkomstenbelasting over niet uit onderneming of dienstbetrekking voortvloeiende transactievoordelen', *WFR* 1984/5655, p. 1243 e.v.; J.E.A.M. van Dijck, 'Vermogenswinstbelasting', *WFR* 1988/5850, p. 1661 e.v.; P. Kavelaars, *Vermogenswinstheffing: verlies of (aan-)winst?*, Deventer: Kluwer 1997; Vereniging voor Belastingwetenschap, *Inkomstenbelasting over vermogensmutaties (Commissie ter bestudering van de mogelijkheid van belastingheffing over vermogensmutaties)*, Deventer: Kluwer 1998; S.R.A. van Eijck, *Het vermogen te dragen*, Deventer: Kluwer 2005, p. 91.

vermogensaanwasbelasting vindt heffing plaats over de waardeestijging van de vermogensbestanddelen die zich in een bepaalde periode heeft voorgedaan. Een belangrijk nadeel daarbij is dat de heffing onafhankelijk is van de realisatie van de aanwas. Daardoor bestaat het risico dat de belastingplichtige onvoldoende liquiditeiten beschikbaar heeft om de belasting te voldoen. Bovendien vereist een vermogensaanwasheffing een nadere afbakening van het inkomensbegrip, ter voorkoming dat bijvoorbeeld erfenissen en loterijprijzen in de heffing worden begrepen.¹⁷ Een belangrijk praktisch probleem van een aanwasheffing betreft de periodieke waardering van de vermogensbestanddelen; zonder vervreemdingsopbrengst is waardering immers niet steeds eenvoudig. Bij een vermogenswinstbelasting doet dat probleem zich niet voor, omdat daarbij slechts wordt geheven ter zake van de vervreemding van het vermogensbestanddeel. Het eerdergenoemde liquiditeitsprobleem speelt daardoor evenmin. In de Wet IB 2001 vertoont – naast de winstsfeer – het aanmerkelijkbelangregime belangrijke kenmerken van een vermogenswinstbelasting. Naast heffing over de reguliere voordelen wordt bij vervreemding van de aandelen immers ook de waardeestijging van die aandelen in de heffing betrokken. Een veelgenoemd nadeel van een vermogenswinstbelasting is het lock in-effect; doordat heffing plaatsvindt bij realisatie kan de belastingplichtige geneigd zijn het vermogensbestanddeel minder snel te vervreemden dan zonder een vermogenswinstbelasting het geval zou zijn. Bij een vermogensaanwasheffing doet dat effect zich niet voor.

Naast de reeds genoemde aspecten kleven aan een op een vermogensvergelijkingstheorie gebaseerde heffing nog andere bezwaren. Allereerst betreft dit de invloed van de inflatie. Dat probleem speelt weliswaar ook onder het bronnenstelsel, maar onder een vermogensvergelijkingstheorie komt het duidelijker tot uiting. De inflatiecomponent zou buiten de heffing kunnen blijven door een inflatiecorrectie toe te passen, doch omwille van de uitvoerbaarheid zou daarbij een algemene correctie (bijvoorbeeld op basis van het prijsindexcijfer) moeten plaatsvinden in plaats van specifieke correcties per vermogensbestanddeel. Daarnaast bestaat de vrees dat de vermogensvergelijkingstheorie een vrijwel onbeperkte aftrek van verliezen mogelijk maakt. Als voornaamste belemmering voor een op de vermogensvergelijkingstheorie gebaseerd inkomensbegrip wordt evenwel genoemd de forse uitvoerings- en controleproblemen. Ook bij de invoering van de Wet IB 2001 werd dit argument aangevoerd ter afwijzing van een vermogenswinstbelasting.¹⁸ Gelet op de hedendaagse stand van de digitalisering en automatisering in het fiscale verwerkingsproces achten wij dit argument echter niet overtuigend.¹⁹ Desondanks heeft de wetgever op die grond de vermogenswinstbelasting afgewezen en gekozen voor de invoering van de forfaitaire vermogensrendementsheffing. Die heffing heeft reeds belangrijke kenmerken van een vermogensaanwas- of vermogenswinstbelasting, maar lijkt naar onze mening nog (te) veel op de voormalige vermogensbelasting.

17 Bezen vanuit de vermogensvergelijkingstheorie is het weliswaar juist dat erfenissen en loterijprijzen op deze wijze worden belast, maar veelal zal de voorkeur bestaan om dergelijke voordelen separaat te belasten.

18 *Kamerstukken II* 1998/99, 26 727, nr. 3, p. 292-294.

19 Zie over de huidige stand van zaken de voortgangsrapportage heffing box III op basis van werkelijk rendement (*V-N* 2016/49.23), en het 'Keuzedocument box 3' (*V-N* 2017/30.11).

d. Het inkomenssubject

De hiervoor besproken inkomentheorieën hebben betrekking op het inkomensobject en geven derhalve slechts antwoord op de vraag welke voordelen tot het inkomen behoren. Voor een draagkrachtheffing als de inkomstenbelasting moet echter ook het subject van inkomen worden afgebakend. Dit betreft de vraag op welk niveau het inkomen wordt gemeten: per individu, per samenlevingsverband of anderszins. Het aangaan van een partnerrelatie of het behoren tot een woongroep brengt immers voordelen mee doordat er een bepaalde mate van inkomenssolidariteit van uitgaat of vanwege de schaalvoordelen van de gemeenschappelijke huishouding. Dergelijke voordelen behoren onder de bronnentheorie weliswaar niet tot het inkomen omdat zij niet in het economische verkeer zijn verkregen, maar hebben desondanks een draagkrachtverhogend karakter zodat dient te worden afgewogen in welke mate daar rekening mee moet worden gehouden bij de heffing. Van oudsher neemt het huwelijk hierbij een centrale plaats in. Voor de belastingheffing van gehuwde personen zijn vier uitgangspunten mogelijk:

1. het samenvoegingsstelsel. Onder dit stelsel wordt de draagkracht in beginsel individueel bepaald, maar worden die individuele inkomens vervolgens volledig toegerekend aan een der partners. Het stelsel dateert uit de tijd dat het gebruikelijk was dat de man kostwinner was en de vrouw het huishouden verzorgde. Daarbij werd het gezinsinkomen derhalve geheel bij de man belast. De vrouw is dan formeel nog wel belastingplichtig, maar materieel stelt dat weinig voor. Een nadeel hierbij is dat een progressief tarief sterk voelbaar is. Tot 1973 kende de Wet IB 1964 dit stelsel.
2. het gezinsstelsel. Hierbij vormt het gezin het inkomenssubject en wordt de draagkracht dus op gezinsniveau bepaald. Het uitgangspunt is derhalve de gelijkwaardigheid van de huwelijkspartners, doch de uitwerking verschilt niet van het samenvoegingsstelsel.
3. het individuele stelsel. Dit stelsel kent een strikt individuele benadering en belast de huwelijkspartners derhalve alsof zij ongehuwd zijn. De invloed van het huwelijk op de draagkracht van de partner wordt daardoor volledig genegeerd. Dit kan tot toerekeningsproblemen leiden met betrekking tot vermogensinkomsten die in de huwelijksgemeenschap vallen.
4. het splitsingsstelsel. Dit stelsel is eveneens gebaseerd op de fiscale zelfstandigheid van de partners, doch kent een andere benadering dan het individuele stelsel. Onder het splitsingsstelsel is namelijk niet de bijdrage van de partners aan het gezinsinkomen relevant, doch wordt het gezinsinkomen over hen verdeeld naar de mate waarin zij het genieten.²⁰

De Wet IB 2001 is gebaseerd op een beperkt samenvoegingsstelsel, zodat niet alle inkomensbestanddelen aan de partner kunnen worden toegerekend. Door de invoering van het fiscale partnerschap ingaande 2001 heeft het stelsel een ruime werkingssfeer; niet alleen gehuwden en geregistreerde partners maar ook ongehuwd samenwonenden kunnen inkomensbestanddelen toerekenen. Ook ten aanzien van minderjarige kinderen geldt een beperkt samenvoegingsstelsel. Hun inkomen wordt toegerekend aan de ouder die het gezag over het kind uitoefent (zie par. 2.7).

20 Zie hierover L.G.M. Stevens, *Solidair of solitair. De relevantie van de leefvorm voor het inkomensbeleid*, Deventer: Kluwer 1986; A. Lejour en L.G.M. Stevens, *Geloofwaardig belasting heffen*, Deventer: Wolters Kluwer 2016; en L.G.M. Stevens, 'Versterking van de leefvormneutraliteit in het fiscale beleid', *WFR* 2018/33.